SLADKÝ ŽIVOT

Sharon Kendricková

Slib jedné noci

HARLEQUIN

SHARON KENDRICKOVÁ

SLIB JEDNÉ NOCI

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

tak jsem uvažoval o ornitologii. Nesmějte se! Vrabec i holub jsou přece ptáci, a právě jimi se vznešená věda ornitologická zabývá.

Jasně že mně jde o staré české přísloví o vrabci v hrsti a o holubovi na střeše. Abych to ale vysvětlil úplně. Uvažoval jsem o prvních láskách… a o těch dalších. První lásky jsou fajn, na tom se určitě shodneme, ale většinou nevydrží. A nemusí to být jenom tragická autonehoda nebo letecká katastrofa, tento deus ex machina mých příběhů, které hrdiny či hrdinky připraví o milovaného partnera – první lásku. Prostě je fakt, že to většinou nevyjde. A z první lásky zůstane zářivá vzpomínka… a tak trochu holub na střeše. Co by bylo, kdyby…

A pak nastává čas pro lásku druhou. Ta už většinou nebývá zdaleka tak okázalá, ale o to cennější a ve výsledku přínosnější často dokáže být.

Jsem rád, že mé autorky stále častěji píší právě o těch „druhých" láskách. Které je třeba si najít, které je třeba si vybojovat. A u kterých často pochopíme, že na rozdíl od těch pestrobarevných „prvních" jsou opravdové. Jsem zkrátka rád, že lásky, o nichž píší, jsou zasloužené, ne že se jen tak „vyskytly"…

S láskou
Váš Harlequin

Sharon Kendricková

SLIB JEDNÉ NOCI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Housekeeper's One-Night Baby

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2023

Překlad:
Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Sharon Kendrick
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2534-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2535-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2536-9 (PDF)

PROLOG

„Odstěhovat se?“ Lizzie sevřela telefon a v žaludek se jí stáhl obavami. „Já… to nechápu.“

„Je to jednoduché, Lizzie.“ Sylvie, Lizziina zaměstnavatelka, začala vyslovovat pomaleji a zřetelněji, jako by mluvila k někomu opravdu hloupému. *„Dům se bude muset prodat. Příští týden se na něj přijde někdo podívat. Tak to prostě je, obávám se.“*

„Ale…“ Lizzie cítila, jak se obavy mění v strach.

Chtěla pár věcí říct, ale nevěděla jak, protože si nebyla moc jistá v kramflecích, když přišlo na hádky, zvlášť když šlo o zaměstnavatele. Znala své hranice. Uměla skvěle uklízet a také malovat zvířata – zejména psy. Vychovali ji v tom, že se nikdy nemá dohadovat s někým, kdo jí dává výplatu, protože je životně důležité zajistit si bezpečí.

Ale Sylvie jí vlastně výplatu už nějakou dobu *nedala*, že? Lizzie žila poslední měsíce ze svých skromných úspor. A její zaměstnavatelka se zatím tvářila, jako by byla její kamarádka – tak jak už to příslušníci střední třídy umí a vy byste jim za to ještě vlastně měli být vděční. Jenže to samozřejmě nebylo *skutečné* přátelství. Kamarádka by vás nenechala úplně bez prostředků téměř bez varování. Kamarádka by vás nikdy bezostyšně nevyužila. Lizzie se zhluboka nadechla.

Tak jí to řekni. Ať si uvědomí, co to pro tebe znamená.

„Ale to znamená, že nebudu mít kde bydlet," namítla tiše.

Sylvie do svého nadřazeného tónu přidala špetku falešného pochopení. *„To chápu. Ale ty jsi dobrá hospodyně, Lizzie. Určitě si brzy najdeš něco s ubytováním, tak jako u mě. A já ti samozřejmě napíšu skvělé hodnocení, to je jasné. Nemáš se čeho obávat."*

Lizzie polkla. To, co ji čeká teď, bude ještě nepříjemnější, protože jí máma vždycky říkala, že mluvit o penězích je neslušné. Ale čert vem důstojnost, když je spíž prázdná. „Ale dlužíte mi peníze," zachraptěla a cítila, jak jí hoří tváře. „Už tři měsíce jsem nedostala výplatu."

„Já vím. Nastaly nějaké problémy problém s cashflow, obávám se. Podívej, nebudu ti slibovat něco, co nemůžu splnit, Lizzie – takže co kdyby sis prošla dům a vzala si cokoli, co se ti líbí, jako náhradu za tu výplatu? Samozřejmě nemyslím starožitnosti, ale mám tam spoustu šatů z poslední sezony, které už určitě nebudu nosit. Klidně je hoď na internet, jsem si jistá, že na tom dost vyděláš – tak to přece lidé dnes dělají, ne? Poslouchej, drahoušku, musím jít, čeká na mne auto. Jen jsem ti chtěla za všechno poděkovat. A můžeš prosím zajistit, aby byl dům příští středu jako ze škatulky? Přijede si ho prohlédnout někdo jménem Niccolò Macario, tedy aspoň doufám. Je to nějaký italský miliardář, a prý je to vážně sexy chlapík." Silvie se zasmála. *„Škoda, že u toho nebudu."*

PRVNÍ KAPITOLA

Na svůj pobyt v Anglii si Niccolò půjčil stříbrný sporťák, ale když dojel do středu malé vesničky zvané Cotswolds, nechal ho radši zaparkovaný u rybníčku na návsi a těch pár mil, co zbývaly, došel pěšky. Potřeboval se uklidnit, byl podivně rozčilený, víc než obvykle. Nervy měl napnuté k prasknutí. Srdce mu bušilo příliš rychle a rty měl vyschlé. Snažil se moc nad tím nepřemýšlet, to nikdy ničemu nepomohlo, navíc už by si měl na tu reakci zvyknout. Tenhle den to bylo vždycky tak. Každý rok, bez výjimky.

Když došel k velikému, impozantnímu domu, zpomalil a rozhlédl se kolem. Snažil se ocenit tu krásu. Slunce jasným světlem jen zdůrazňovalo starobylý medový a smetanově bílý dům, tyčící se proti azurovému nebi. Trávník byl sytě zelený, lemovaný bujně rostlými keři. Velké květy růží plnily vzduch těžkou vůní a v rozkvetlých záhonech letniček bzučela spousta včel. Byla to idylická scenérie, to nejlepší z anglického venkova.

Alespoň na první pohled. Když se Niccolò podíval pozorněji, zjistil, že ta krása je jen iluze, jako tolik jiného v jeho životě. Bylo znát, že se o to nikdo moc nestará – působilo to jako žena, která se ráno probudila s očima nalíčenýma řasenkou ze včerejška. Při bližším pohledu si člověk mohl všimnout, že se barva

sem tam odlupuje a okenní tabulky jsou poškrábané. Pod záplavou květin na záhonech bují plevel.

Zalétl očima k lesknoucí se hladině zahradního jezírka a z hrdla se mu vydral trhaný povzdech. Nejvíc ho srdce bolelo právě v létě – jako by se to jasné slunce vysmívalo temnotě, která halila jeho duši – i po všech těch letech byl ten pocit ztráty a viny stále stejně silný. Jako by byl uvnitř mrtvý. Jako by v něm někdo všechno spálil na popel a jemu zbyla jen nekonečná prázdnota a marnost.

To byl ten důvod, proč se rozhodl doplnit svůj už tak dost rušný život každý rok nějakým dalším projektem – potřeboval něco, co by zaměstnalo jeho pozornost, kromě toho, že přibude další nemovitost do jeho obsáhlého jmění. Když koupil nějaký objekt, který měl v sobě potenciál, přeneslo ho to na chvíli zpátky do doby, kdy začínal, kdy tolik toužil po úspěchu. Teď už peníze nepotřeboval, ale práce mu pomáhala udržet kontrolu nad tím vnitřním neklidem.

Podíval se na hodinky a zamířil ke dveřím. Měl se tu sejít s makléřem z realitní agentury, ale nikde neviděl jeho auto. Možná sem přišel také pěšky. Niccolò stiskl tlačítko zvonku a vybavil si, co mu o tomhle domě řekli. Majitelkou byla nějaká bohatá dáma z vyšší vrstvy a zjevně dům zoufale potřebovala prodat. Niccolò se pousmál. Od toho makléře rozhodně nebylo moc diskrétní, že mu to uklouzlo, ale vždycky je dobré vědět, kde si člověk při vyjednávání o ceně stojí.

Zaslechl z nitra domu kroky a pak se těžké dubové dveře otevřely a stála v nich mladá žena. Pozadí temné chodby jako by ještě zdůrazňovalo její vlasy barvy jako halloweenská dýně a jemnou pleť, pokrytou pihami. Na sobě měla sytě zelené, hedvábné večerní šaty, které obepínaly její tělo plné výrazných křivek a odhalovaly pevné paže. Ty šaty, jejichž lem se dotýkal kamenné podlahy, se naprosto nehodily pro tuto

hodinu, ale i tak jako by nějak ladily s tou úchvatnou dívkou, žijící v tak starobylém, historickém sídle.

Dívka pootevřela rty, jako by byla v šoku, a Niccolò pocítil nečekané sevření touhy v břiše. Srdce se mu rozbušilo a v klíně náhle cítil napětí. Nejradši by vztáhl ruku a dotkl se jí, aby se přesvědčil, že je její pleť opravdu tak hebká, jak vypadá, a pak by jí palcem přejel po těch rtech, aby se zachvěly. Potřásl hlavou, když si uvědomil, že mu vyschlo v ústech. Od kdy takhle reaguje na úplně cizí holku? Copak to není naopak? Holky se vždycky zajímaly o něj, ne obráceně.

Odkašlal si, ale nijak to nepomohlo. „Niccolò Macario," představil se, a když nic neřekla, pozvedl obočí. „Předpokládám, že mě očekáváte."

Lizzie zírala na toho vysokého, tmavovlasého muže před sebou a všechny ty naučené fráze, které by v takové situaci měla říct, jako například: *Dobré ráno, pane. Mohu vám nějak pomoci?* Nebo *Myslím, že jste přišel na prohlídku domu, je to tak, pane?* tvrdohlavě odmítaly opustit její ústa. Hlava se jí točila a vůbec se nedokázala pohnout z místa. Doslova oněměla. Byla úplně zmatená, a to všechno protože… protože…

Může být ten chlap vůbec *skutečný*?

Nevěřícně na něj zamrkala.

Nebylo to jen tím, že je tak vysoký a dobře stavěný, s trochu rozcuchanými vlasy barvy havraních křídel. Nebo tím, že její pozornost přitáhly ty jeho bezchybně střižené drahé kalhoty a hedvábná košile, dokonce ani tím, jak se mu třpytily tmavé oči a jaký měl sexy přízvuk – úplně jí z toho naskočila husí kůže na pažích. Ne, bylo to tím, jak se na ni díval těma přimhouřenýma tvrdýma očima, plnýma zájmu. Jako by právě spatřil něco, co nečekal. Něco, na co stojí za to se dívat. Lizzie měla skoro nutkání se ohlédnout za sebe, jestli tam nestojí někdo jiný, kdo by ho mohl tak zaujmout, i když to byl samozřejmě nesmysl.

Věděla, že je tu sama.

Sama v tom velikém domě, který byl jejím domovem, ale už dlouho nebude, oblečená v neskutečně drahých šatech své zaměstnavatelky, které jí padly jako druhá kůže.

Právě procházela šatní skříně, přesně jak jí Sylvie řekla, a snažila se odhadnout, kolik by asi co mohlo stát, aby to pokrylo to, co jí její zaměstnavatelka dluží za práci. Většina toho oblečení nesla stopy špatného zacházení – občas bylo někde propálené od cigarety nebo mělo skvrnu od vína, takže bylo nenositelné – ale tyhle šaty byly výjimečné. Přesně takové by si vybrala, pokud by je mohla dovolit koupit. Lizzie nosila praktické a pohodlné oblečení, což ladilo s její snahou být nenápadná. Ale dnes ji něco ponouklo, aby svou ostražitost na chvíli odhodila a vklouzla do nich – napřed si svlékla podprsenku, aby pod nimi nebyla vidět.

Zapnula si zip a polkla. Byla to ta nejúžasnější věc, jakou kdy měla na sobě. Cítila se v těch šatech jiná a také v nich zjevně jinak vypadala. Proč by byl jinak muž jako Niccolò Macario očividně fascinovaný, když se na ni obvykle zástupci opačného pohlaví ani nepodívali?

„Očekávala jste mne, ne?“ zopakoval Niccolò a do hlasu už se mu vkradla netrpělivost. Vrhl krátký pohled někam za její rameno. „Už je tu ten makléř?“

„Ne. Ještě ne.“ Lizzie se trochu vzpamatovala. „Ale už tu měl být.“

„No to ano,“ přikývl chladně.

„Asi dorazí o něco později.“

„Asi.“ Niccolò mávl rukou, jako by se už o makléři nechtěl bavit. „Ale pořád chcete ten dům prodat, ne?“

„Ale jistě, samozřejmě,“ odpověděla Lizzie spěšně a chystala se mu vysvětlit, že *ona* ten dům neprodává, že je jen hospodyně, ale něco ji zastavilo. Ten

muž se očividně domnívá, že je někdo jiný, vzhledem k tomu, že má na sobě ty nádhernou smaragdovou róbu od jednoho z nejznámějších světových návrhářů. Určitě by se jí zeptal jinak, kdyby měla na sobě svou beztvarou šedou uniformu, na níž Sylvie vždy trvala – „myslím, že je lepší, když je personál oblečený jako personál, Lizzie. Všichni tak vědí, kde si stojí“ – nebo ty černé polobotky.

„Já vlastně nejsem majitelka,“ prohlásila neochotně.

„Ne?“

Lizzie se zadívala do těch ebenově černých očí a sama nevěděla, co ji přimělo to říct. Bylo to snad proto, že se na ni pro jednou někdo díval jako na ženu, a ne jako na služku? Že se k ní někdo chová jako lidské bytosti, která myslí a cítí, a ne jako ke starému kusu nábytku, na který si můžete položit nohy?

„Já tady… no… hlídám dům,“ vypravila ze sebe. Což byla do jisté míry pravda. Rozhodně jí za to, že tu je, nikdy neplatí, že ne? Je chudá a brzy bude bez domova, ale právě teď je tady a ten muž se na ni dívá s nepopiratelným obdivem v těch krásných, hlubokých očích. A Lizzie si náhle uvědomila, že chce tu hru hrát ještě o chvilku déle. Že chce být ženou v drahých šatech beze strachu z budoucnosti. Proč by se neměla chovat, jako by si s tím mužem byli rovni, i když dobře ví, že to tak není? „Ale znám ten dům opravdu dobře. Můžu vás tu provést, jestli chcete.“ Zaváhala. „Nebo běžte do salonu a počkejte na makléře tam.“

„To bych mohl. Ale nemám moc času, potřebuju být večer zpátky v Londýně.“ Hlas měl znovu dokonale věcný a Lizzie si v duchu říkala, jestli se jí jen nezdálo, že mu přes obličej přešel zvláštní stín.

„Dobře,“ přikývla nejistě.

„Takže budu rád, když mi to tu ukážete,“ pokračoval a pak ji oblažil úsměvem. „Pokud tedy nemáte na práci něco lepšího.“

Účinek jeho úsměvu byl zdrcující a Lizzie cítila, jak jí srdce udělalo kotrmelec. Určitě si byl dobře vědom toho, že by většina žen udělala první poslední, aby mohla strávit chvilku v jeho společnosti. Alespoň ona rozhodně ano. Sakra, jasně že ano. Takový chlap se před ní neobjeví každý den.

A i když ji tichý hlásek někde vzadu v hlavě varoval, aby jeho kouzlu příliš nepropadala, ona to ignorovala. Opravdu o tom domě ví všechno, někdy si říkala, že i víc než sama Sylvie, a po pravdě, bude odsud odjíždět opravdu nerada. Za ty roky, co pečovala o každý pokoj a každý umělecký kousek, se o nich hodně naučila, a tohle je skvělá příležitost ty vědomosti využít. Vystoupit ze stínu, v němž se dobrovolně schovává, a taky jednou zazářit, než odsud bude muset odejít nadobro.

„Ne, nic lepšího na práci zrovna nemám," usmála se sladce. „Ve skutečnosti mám dnes náhodou celý den jen sama pro sebe."

„Tak to mám štěstí," pousmál se Niccolò.

Lizzie si odkašlala a pokynula mu rukou. „Tak prosím. Pojďte dál."

„Grazie"

Lizzie sledovala, jak sklonil hlavu s černými vlasy a vešel dovnitř, a jak procházel kolem ní, ucítila jemnou vůni bergamotu a koření a něčeho dalšího. Něčeho, co se zdálo v rozporu s jeho elegantním vzhledem. Cítí snad feromony a živočišnou přitažlivost? Lizzie si náhle říkala, jestli si náhodou neukousla moc velké sousto – a pak si uvědomila, že je jí to fuk.

„T-tak začneme třeba tady, ano?" vyhrkla a v duchu začala horečnatě shromažďovat fakta o Ermecott Manor, který milovala, jako by to byl její vlastní dům. „Tohle je Great Hall, vybudovali ji v polovině sedmnáctého století, ačkoli ta vitrážová okna se tu objevila až o téměř sedmdesát let později." Mávla rukou nahoru směrem k oknům, z nichž některá byla

bohužel už prasklá. Ale při tom náhlém pohybu se jí prsa přitiskla k hedvábné látce, a to jí připomnělo, že má na sobě stále ještě ty Silviiny šaty a že musí vypadat jako naprostý pitomec. Proto se teď Niccolò Macario tak ostře nadechl, jako by mu náhle někdo sebral z plic všechen kyslík?

„Radši se půjdu převléknout do něčeho vhodnějšího," pronesla rychle.

Tmavé oči se upřely do jejích. „Proč byste to dělala?"

„Není to snad jasné?" zasmála se nervózně Lizzie. „Jsou to večerní šaty."

„A také jsou opravdu krásné a dokonale v nich zapadáte do toho historického prostoru," namítl Niccolò. „Rozhodně líp než v džínsech, které jste si určitě chtěla obléct místo nich."

Lizzie se ke své hrůze *začervenala*, když uslyšela ten kompliment – aspoň se jí to jako kompliment zdálo, i když s těmi také žádné velké zkušenosti neměla. Nebyla na rande od doby, kdy chodila s Danem, který se vyžíval v tom, že ji ponižoval. Proč, to ví jen on sám. Další věc ovšem byla, proč si to nechala líbit tak dlouho, a mělo to spíš co dělat s jejím nedostatkem sebevědomím než s jeho nabubřelostí.

Lizzie sklopila oči k smaragdové róbě. Nehodlala ho informovat, že džínsy nosí jen zřídka, protože si myslí, že v nich má velký zadek. Navíc nechtěla riskovat, že zruší to kouzlo, jímž jako by ji zaklel. Chtěla si užít každou vteřinu, jako někdo, kdo se na konci dlouhého dne naloží do horké vany s bublinkami. Zvedla hlavu, podívala se do těch tmavých očí a v duchu se modlila, aby ten makléř náhle nezazvonil u dveří.

„Vážně si myslíte, že je to v pohodě?" zeptala se naivně.

„Opravdu," odpověděl naprosto vážně.

Lizzie od něj nedokázala odtrhnout pohled a zdálo

se, že on od ní také ne. Ještě nikdy na nikoho takhle nezírala – a teď ještě k tomu měla pocit, že to nevadí. Jako by ji jeho přítomnost nutila toužit po věcech, které jí dřív připadaly nedostupné.

Jedna z věcí, na něž si Dan nejvíc stěžoval, byla její frigidita. *„Ty jsi jako blok ledu, Lizzie.“* No, teď se rozhodně jako blok ledu necítila. Krev v žilách jí kolovala rychleji a prsa jako by se zvětšila a stažené bradavky se tlačily do hedvábné látky šatů. Je to vidět? Všiml si toho? Proto je najednou tak napjatý?

Ucítila nával horka v klíně a odvrátila se, zhrozená představou, že by mohl nějak uhodnout, co jí běží hlavou. „V tom případě můžeme pokračovat.“ Hlas měla až příliš zvonivý. Nejistým prstem ukázala do jedné z chodeb, vedoucí ven z haly. „Můžeme si napřed projít přízemí.“

„Perfetto,“ pronesl s úsměvem a ona málem vzlykla, jak krásný v tu chvíli byl.

Niccolò šel za tou ženou se zářivými vlasy tmavou chodbou a nutil se soustředit se na dřevem obložené stěny a kamenné dlaždice na podlaze, zalité občas trochou barevného světla, pronikajícího dovnitř skrz některé z vitrážových oken. Už měl dost zkušeností, aby věděl, že ten dům má velký potenciál a o kolik lépe by mohl vypadat, kdyby se do něj investovaly nějaké peníze.

„V této místnosti původní rodina jedla,“ informovala ho ta zrzka jasným hlasem. „Měli tu trochu soukromí, byli tu ukrytí před neustálými pohledy personálu.“

„*Sì*, neustále sledující personál,“ přikývl Niccolò. „Dům takové velikosti by se bez něj ovšem neobešel.“

„To ne. Mít personál je dvousečné, že?“ Lizzie se v hlase objevil trochu hořký podtón. „Tak trochu jako jít k zubaři. Víte, že to musíte přetrpět, ale zároveň si přejete, abyste nemusel.“

Niccolò se na ni zadíval, původně proto, že ho zaujala ta ostrost, s níž to řekla, ale tak ho zaujaly její oči, že na to hned zase zapomněl. Vážně měly úžasnou, výjimečnou barvu – byly zelené jako čerstvé pistácie a lemovaly je řasy stejné barvy, jako měla vlasy. Její nenalíčené rty lákaly k políbení a on zjistil, že se na ni dívá o dost déle, než by bylo nezbytné. Byl to důvod, proč se tak začervenala? S překvapením si uvědomil, že ho to těší.

Náhle se od něj odvrátila, jako by prozradila víc, než chtěla, a teď si mohl prohlédnout tu úžasnou křivku jejího zadečku, obepnutou zeleným hedvábím. Světle zrzavé vlasy jí splývaly po zádech až téměř k pasu a on si v duchu říkal, jaké by to bylo ponořit do nich ruce, projet je prsty. Srdce se mu znovu rozbušilo a Niccolò se náhle cítil *živý.* Ta obvyklá prázdnota jeho duše jako by se na chvíli vzdala vlády a nahradila ji touha jeho těla. Zatoužil ji ochutnat. Přikrýt ty jemné rty svými. Byl z toho trochu zmatený – nevybavoval si, že by někdy pocítil tak živočišnou touhu, snad jen v období dospívání, když jeho chování řídily nezvladatelné hormonální bouře. Niccolò zaťal zuby. A co z toho potom vzešlo.

„Chcete dům využívat pro rodinu? K bydlení?“ ozvala se najednou Lizzie.

Její slova v něm okamžitě vyvolala vlnu bolestných myšlenek a on jen přimhouřil oči.

„Tedy myslím… pokud se ho rozhodnete koupit, samozřejmě,“ dodala rychle. „Je tu v okolí spousta dobrých škol.“

Niccolò dobře věděl, o co se snaží. Pokouší se z něj vytáhnout, jestli je ženatý nebo svobodný. To se stávalo každou chvíli. Ženy se nenápadně dívaly, jestli má na ruce rýhu od snubního prstýnku nebo jestli se na displeji jeho telefonu objeví fotka smějícího se miminka, když ho zapne. Při tom pomyšlení se mu sevřelo srdce a on by nejradši nahlas zavyl bolestí, ale

roky tvrdého sebeovládání mu umožnily přejít to jen se sevřením rukou do pěstí.

„Ne, žádnou rodinu nemám," pronesl stroze. „A neplánuji to do budoucna měnit."

„Dobře," přikývla Lizzie.

Věděl, že jí poskytl víc informací, než by potřebovala vědět, a říkal si, co ho k tomu netypickému gestu přimělo. Chtěl snad, aby pochopila, co je zač? Chtěl ji varovat, že i když uznává, že je mezi nimi neobvykle silná přitažlivost, nehledá manželku, která by zdobila toto elegantní sídlo? Nebo jakékoli jiné. „Pokud tu musíte vědět, hledám tady v jižní Anglii nějakou nemovitost k rekonstrukci."

„K rekonstrukci?" To slovo vyvolalo okamžitou reakci a ona na něj teď zírala, jako by právě přiznal, že tu chce pořádat černé mše s lidskými obětmi. „To nemůžete!" vyhrkla zaníceně.

„Proč ne?"

„Protože tenhle dům je na seznamu zvlášť chráněných památek a existují velmi striktní pravidla, co se s ním může a nemůže dělat."

„A co si představujete, že bych s ním chtěl udělat?" zeptal se Niccolò s ironickým podtónem. „Přistavět k němu třípatrovou betonovou přístavbu a v suterénu bazén?"

„To já nevím, to mi řekněte vy!" vyjela na něj Lizzie, jako by zasáhl velmi citlivé místo. „V poslední době sem přijíždí spousta lidí, mávají peněženkami a snaží se…"

„O co se snaží?" zeptal se, když nedokončila větu.

Lizzie potřásla hlavou, jako by už tak řekla příliš. „To je jedno."

„Ale ne, jen mi to řekněte. Zajímá mě to." A opravdu ho to zajímalo, navzdory tomu, že s ním málokdy někdo mluvil takovým tónem.

Lizzie pokrčila rameny a látka šatů se v tlumeném světle zatřpytila. „Něco změnit."

„A vy změnu nemáte ráda?“

„A kdo má?“ Zdálo se, že si vzpomněla, že by měla pomáhat kamarádce prodat dům a pokrčila rameny. „No, změny, nad nimiž mám kontrolu, mi nevadí.“

A existuje vůbec něco takového? říkal si v duchu Niccolò. Pomyslel na svou mrtvou sestřičku. Na mámu. A na otce, který se nikdy nenamáhal skrýt opovržení, které k němu po té nehodě cítil. Pomyslel na jednoduché rozhodnutí, které by bývalo mohlo změnit celý život všech, včetně jeho samotného. Ta noční můra by se nestala. Ale nikdo nemůže přepsat minulost, bez ohledu na to, jak moc by si to přál, připomněl si s hořkostí. Měl by se zajímat o přítomnost.

„Nemám v plánu zničit tak významnou budovu. Nejsem necitlivý, nevkusný boháč,“ řekl Niccolò klidně, protože chtěl vymazat z její tváře ten melancholický výraz.

„A co s ní tedy máte v plánu? Pokud ji samozřejmě koupíte, myslím.“

Niccolò se na ni usmál. „Co kdybyste si se mnou dnes dala večeři? Všechno vám u ní povím.“

Lizzie zamrkala. Nebyla si jistá, jestli dobře slyšela. Opravdu ji zve na rande? „Vy se mnou chcete jít na večeři?“

„Je na tom něco divného?“

No, jistěže je. Někomu jako je ona se takové věci nestávají. Kdo ví, co by následovalo, kdyby se v tu chvíli domem nerozlehlo ostré zařinčení zvonku ode dveří, ale protože se ozvalo, oba ztuhli, jako by je překvapilo, že vůbec existuje nějaký svět venku.

„To je ten makléř,“ zašeptala Lizzie, když skrz záclonu opatrně vyhlédla z okna.

„Nechoďte tam,“ zašeptal Niccolò.

„On má… má klíč. Otevře si sám.“

„Tak se schováme,“ navrhl tiše Niccolò. „Možná zase odejde.“

Lizzie na chvilku uvažovala, jestli je něco takového

moudré. Přece se tu nemůžou někde schovat jako malé děti. Niccolò Macario by to neměl navrhovat a ona by rozhodně neměla s něčím takovým souhlasit. Ale věděla, co se stane, když ten makléř vejde dovnitř a uvidí ji – ne v její obvyklé nenápadné uniformě a rozumných botách, ale v jedné ze Sylviiných nejdražších rób.

Nepochybně nasadí nevěřícně výraz, který bude rychle následovat podezření, že se tu třeba snaží něco ukrást. Ale toho se Lizzie nebála tolik jako toho, jak se k ní bude chovat. Nesnášela to. K personálu se lidé nikdy nechovají normálně. Někdy jsou příliš blahosklonní, někdy trochu příliš přátelští, někdy je přehlížejí – pravděpodobně si to ani neuvědomují, ale vždycky se k ní chovají tak, že se cítí méněcenná. Jako nějaký občan druhé kategorie.

A ona se tak před Niccolou Macariem cítit nechtěla. Chtěla dál předstírat, že jsou si rovni, chtěla, aby se na ni dál díval s tím zájmem v černých očích. Chtěla si užívat, že ji skutečně pozval na večeři a ona mu ještě neřekla ani ano, ani ne.

„Tak jo," vydechla. „Pojďte za mnou." Sama nemohla uvěřit, že to opravdu dělá, když ho rychle vedla k malé úklidové komoře na vzdáleném konci chodby. Vešla dovnitř a rozsvítila malou žárovku, která ten přeplněný prostor uvnitř moc neosvětlila. Vyschlo jí v hrdle, když se tam Niccolò nacpal za ní a tiše za sebou zavřel. Jako by je tím oddělil od vnějšího světa, z něhož tiše zazněl vzdálený hlas, volající její jméno.

„Lizzie!" A pak ještě jednou, hlasitěji. *„Lizzie!"*

Ale Lizzie neodpověděla. Jen tam stála, nehýbala se, skoro ani nedýchala – jen srdce jí tlouklo tak hlasitě, že si byla jistá, že to Niccolò musí slyšet.

„Tohle je absurdní," zašeptala po chvíli.

„No a co?" Niccolò se tiše zasmál. „Není celý lidský život v podstatě absurdní?"

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Slib jedné noci*****.** Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.